

ROMÂNIA

TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 728
Ședința publică de la 06 Februarie 2019
Completul compus din:
PREȘEDINTE Georgeta Marilena Neacșu
Grefier Andrei Roberto Gavra

Pe rol soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantul [REDACTAT], în contradictoriu cu pârâții PRIMARUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI și MUNICIPIUL BUCUREȘTI, având ca obiect acțiune în constatare.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă reclamantul perin apărător cu împuternicire avocațială la dosar și pârâțul CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI prin apărător cu împuternicire avocațială la dosar, restul părților lipsind.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier după care:

Nemaiind probe de administrat, tribunalul dă cuvântul pe fondul cauzei.

Reclamantul prin apărător solicită admiterea acțiunii și constatarea nulității absolute a HCGMB 322/2018 având în vedere faptul că acesta este un act normativ și trebuia adoptat cu respectarea condițiilor legale privind adoptarea unor astfel de acte, acesta încălcând prevederile art. 14 din legea nr. 52/2003 și ale HCGMB nr. 124/2008. Mai arată că prețul este același atât pentru parcarile supratereane cât și pentru cele subterane. Cu privire la motivul poluării, arată că ulterior a fost redus bugetul pe acest capitol, astfel că nu este justificat.

Pârâțul prin apărător solicită respingerea acțiunii, având în vedere faptul că hotărârea a fost adoptată cu toate avizele necesare și nici nu se pune problema de cvorum. Cu privire la actul atacat, arată că acesta este un act cu caracter individual, astfel că nu sunt aplicabile dispozițiile legii 52/2003, hotărârea privind stabilirea unor taxe pentru folosirea domeniului public. Cu privire la cheltuielile de judecată arată că își rezervă dreptul de a le solicita pe cale separate.

Tribunalul reține pentru soluționare.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra prezentei cauze, a constatat următoarele:

Prin *cererea* înregistrată pe rolul instanței la data de 21.08.2018, sub nr. 28337/3/2018 reclamantul [REDACTAT] a chemat în judecată pe pârâții Primarul General, Primăria Municipiului București, Consiliul General al Municipiului București și Municipiul București, solicitând instanței pentru ca prin sentința ce o va pronunța să constate nulitatea absolută a HCGMB nr. 322/2018, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea în fapt a cererii, cererii reclamantul a arătat că HCGMB nr. 322/2018 este nelegală pentru următoarele motive:

1. HCGMB nr. 322/2018 este act normativ, iar adoptarea acestuia ar fi trebuit făcută cu respectarea art. 7 din Legea nr. 52/2003.

Am fost cu originalul

2. HCGMB nr. 322/2018 incalca dispozițiile HCGMB nr. 124/2008, respectiv ar fi trebuit sa se stabilească tarife diferențiate astfel incat sa se incurajeze parcare in parcajele subterane si sa se descurajeze parcare pe strada, ar fi trebuit că tarifele pentru parcajele pe strada sa fie mai mari decât tarifele pentru parcajele in afara străzii, și, de asemenea, să fie stabilite tarife diferențiate in funcție de perioada din zi.

In drept, art. 7 din Legea nr. 554/2004, art. 7 si 14 din Legea nr. 52/2003, HCGMB nr. 124/2008, completate cu dispozițiile Legii nr. 554/2004 si ale Codului de Procedura Civila.

Cererea a fost legal timbrată.

Pârâții Primarul General al Municipiului București , Primăria Municipiului Bucuresti prin Primar General si Municipiul București prin Primarul General, prin *întâmpinare* au invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Primarului General al Municipiului București, a Primăriei Municipiului București prin Primar si a Municipiului București prin Primarul General întrucât, au arătat aceștia, nu există identitate cu emitentul actului contestat Consiliul General al Municipiului București .

Pe fondul cauzei au solicitat respingerea cererii ca neintemeiate întrucât actul administrativ contestat a fost emis cu respectarea legii și pentru motive temeinice.

Din adresa nr. 10171/28337/12.09.2018 a Direcției Relații cu Publicul si Registratura din cadrul PMB reiese faptul ca petiția inregistrata la Primăria Municipiului București cu nr. 1612185/30.03.2018 a fost transmisa spre competenta soluționare Direcției Asistenta Tehnica si Juridica din cadrul PMB.

Din actele anexate la dosar reiese ca Direcția Relații cu Publicul si Registratura a răspuns reclamantului prin adresa nr. 612185/2934/03.04.2018 , comunicând faptul ca petiția sa a fost transmisa la Direcția Asistenta Tehnica si Juridica din cadrul PMB si potrivit O.G nr. 27/30.01.2002 , aceasta a fost transmisa la Primăria Sectorului 2 , care are competenta legala de soluționare si de la care urmează sa primească răspuns.

Referitor la capătul de cerere prin care se solicita de obligarea paratelor la plata către reclamat a cheltuielilor de judecata, au solicitat instanței sa constate netemeinicia acestora, reclamantul nefacand, in condițiile legii, dovada existente si întinderii lor, potrivit art. 452 NCPC

În probațiune, înscrisuri.

În drept art. 205-208 Cod procedură civilă, Legea 554/2004.

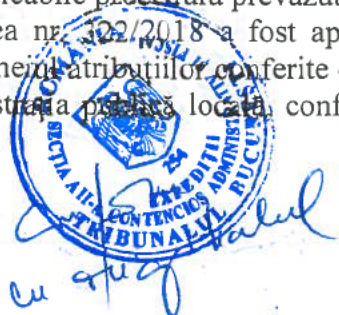
Pârâțul Consiliul General al Municipiului București, prin *întâmpinare*, a invocat excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, justificată pe împrejurarea că cererea reclamantului nu se circumscrie dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004. A mai invocat excepția lipsei calității procesuale active și excepția lipsei de interes întrucât, în raport de prevederile art. 8 din Legea nr. 554/2004 acesta nu este vătămat prin actul atacat și, în situația admiterii cererii nu ar dobândi vreun folos practic.

Pe fondul cauzei, a arătat că cererea reclamantului este neintemeiată, pentru următoarele argumente:

Conform dispozițiilor art. 2 lit. a)-c) și art. 7 alin. (1) din Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, acest act normativ se aplică doar procedurilor de elaborare a proiectelor de acte normative emise de autoritatea administrației publice și nu procedurilor de elaborare a proiectelor de acte individuale.

Ori, în cazul de față actul administrativ atacat - Hotărârea CGMB nr. 322/14.06.2018 privind aprobarea tarifelor de exploatare a parcajelor aparținând domeniului public și/sau privat al Municipiului București, reprezintă un act administrativ unilateral cu caracter individual, astfel că nu îi sunt aplicabile procedura prevăzută de Legea nr. 52/2003.

Hotărârea nr. 322/2018 a fost aprobată de către Consiliul General al Municipiului București în temeiul atribuțiilor conferite de dispozițiile art. 36 alin. 4 din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, conform căroră "In exercitarea atribuțiilor prevăzute la

alin. (2) lit. b), consiliul local: c) stabilește și aprobă impozitele și taxele locale, în condițiile legii;"

În mod evident, tarifele de exploatare a parcajelor aprobate prin hotărârea contestată sunt taxe locale pentru utilizarea domeniului public și/sau privat al Municipiului București.

Tarifele de exploatare a parcajelor aprobate prin HCGMB nr. 322/2018, sunt diferite în funcție de zonă, respectiv zona 0, zona 1 și zona 2.

În ceea ce privește solicitarea reclamantului privind plata cheltuielilor de judecată, aceasta este neîntemeiată, având în vedere că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 451- 453 din Codul de procedură civilă.

În probațiune, înscrisuri.

La termenul de judecată din data de 5.12.2018 au fost respinse excepțiile inadmisibilității, a lipsei de interes și admisă excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâților Primarul General al Municipiului București, Primăria Municipiului București prin Primar General și Municipiul București prin Primarul General invocate, pentru considerentele expuse în acea încheiere de ședință.

În vederea soluționării cauzei, a fost administrată proba cu înscrisurile depuse de părți.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut următoarele:

Prin HCGMB nr. 322/4.06.2018 au fost adoptate tarifele de exploatare a parcajelor aparținând domeniului public și/sau privat al Mun. București, precum și zonificarea de aplicare a acestora, conform anexei acestui act. În anexă se prevăd tarife în quantum diferențiat pe zone și pe intervale orare.

Actele administrative individuale se caracterizează prin aceea că reprezintă manifestări unilaterale de voință care generează, modifică sau sting drepturi și obligații în beneficiul sau în sarcina unei sau mai multor persoane dinainte determinate, spre deosebire de actele administrative normative care conțin reglementări cu caracter general, impersonal, obligatoriu. Nu se poate spune că tarifele de parcare adoptate prin actul contestat s-ar aplica unui număr determinat sau determinabil de persoane, având în vedere că folosința acestor parcări este disponibilă publicului (orice persoană ce conduce un autovehicul, nefiind menționat vreun criteriu în funcție de care ar fi permis accesul); dimpotrivă acestea trebuie achitate de către toate persoanele care folosesc parcajele aparținând Mun. București, astfel că ele produc efecte opozabile unui număr nedefinit de persoane.

Prin urmare, actul administrativ contestat, HCGMB nr. 322/2018 este un act administrativ normativ.

În art. 7 din Legea nr. 52/2003 este prevăzută obligația autotității publice de a înștiința publicul despre proiectele actelor normative pe care intenționează să le adopt, procedura de dezbatere publică fiind detaliat reglementată, dat fiind impactul pe care aceste acte îl au asupra oricărei persoane. Astfel:

(1) În cadrul procedurilor de elaborare a proiectelor de acte normative autoritatea administrației publice are obligația să publice un anunț referitor la această acțiune în site-ul propriu, să-l afișeze la sediul propriu, într-un spațiu accesibil publicului, și să-l transmită către mass-media centrală sau locală, după caz. Autoritatea administrației publice va transmite proiectele de acte normative tuturor persoanelor care au depus o cerere pentru primirea acestor informații.

(2) Anunțul referitor la elaborarea unui proiect de act normativ va fi adus la cunoștința publicului, în condițiile alin. (1), cu cel puțin 30 de zile lucrătoare înainte de supunerea spre avizare de către autoritățile publice. Anunțul va cuprinde: data afișării, o notă de fundamentare, o expunere de motive, un referat de aprobare privind necesitatea adoptării actului normativ propus, un studiu de impact și/sau de fezabilitate, după caz, textul complet al proiectului actului respectiv, precum și termenul limită, locul și modalitatea în care cei

am fost cu

interesați pot trimite în scris propuneri, sugestii, opinii cu valoare de recomandare privind proiectul de act normativ.

(3) Anunțul referitor la elaborarea unui proiect de act normativ cu relevanță asupra mediului de afaceri se transmite de către inițiator asociațiilor de afaceri și altor asociații legal constituite, pe domenii specifice de activitate, în termenul prevăzut la alin. (2).

(4) La publicarea anunțului, autoritatea administrației publice va stabili o perioadă de cel puțin 10 zile calendaristice pentru proiectele de acte normative prevăzute la alin. (2), pentru a primi în scris propuneri, sugestii sau opinii cu privire la proiectul de act normativ supus dezbaterii publice.

(5) Propunerile, sugestiile sau opiniile cu privire la proiectul de act normativ supus dezbaterii publice se vor consemna într-un registru, menționându-se data primirii, persoana și datele de contact de la care s-a primit propunerea, opinia sau recomandarea.

(6) Persoanele sau organizațiile interesate care transmit în scris propuneri, sugestii sau opinii cu privire la proiectul de act normativ supus dezbaterii publice vor specifica articolul sau articolele din proiectul de act normativ la care se referă, menționând data trimiterii și datele de contact ale expeditorului.

(7) Conducătorul autorității publice va desemna o persoană din cadrul instituției, responsabilă pentru relația cu societatea civilă, care să primească propunerile, sugestiile și opiniile persoanelor interesate cu privire la proiectul de act normativ propus.

(8) Proiectul de act normativ se transmite spre analiză și avizare autorităților publice interesate numai după definitivare, pe baza observațiilor și propunerilor formulate potrivit alin. (4).

(9) Autoritatea publică în cauză este obligată să decidă organizarea unei întâlniri în care să se dezbată public proiectul de act normativ, dacă acest lucru a fost cerut în scris de către o asociație legal constituită sau de către o altă autoritate publică.

(10) Dezbaterile publice se vor desfășura după următoarele reguli:

a) autoritatea publică responsabilă, prin persoana desemnată conform alin. (7), va organiza întâlnirea, va publica pe site-ul propriu și va afișa la sediul propriu, alături de documentele menționate la alin. (2), și modalitatea de colectare a recomandărilor, modalitatea de înscriere și luare a cuvântului, timpul alocat luării cuvântului și orice alte detalii de desfășurare a dezbaterii publice prin care se asigură dreptul la libera exprimare al oricărui cetățean interesat;

b) dezbaterea publică se va încheia în momentul în care toți solicitanții înscriși la cuvânt și-au exprimat recomandările cu referire concretă doar la proiectul de act normativ în discuție;

c) la dezbaterea publică vor participa obligatoriu inițiatorul și/sau inițiatorii proiectului de act normativ din cadrul instituției sau autorității publice locale, experții și/sau specialiștii care au participat la elaborarea notei de fundamentare, a expunerii de motive, a referatului de aprobare privind necesitatea adoptării actului normativ propus, a studiului de impact și/sau de fezabilitate, după caz, și a proiectului de act normativ;

d) în termen de 10 zile calendaristice de la încheierea dezbaterii publice se asigură accesul public, pe site-ul și la sediul autorității publice responsabile, la următoarele documente: minuta dezbaterii publice, recomandările scrise colectate, versiunile îmbunătățite ale proiectului de act normativ în diverse etape ale elaborării, rapoartele de avizare, precum și versiunea finală adoptată a actului normativ.

(11) Toate documentele prevăzute la alin. (2) și alin. (10) lit. a) și d) vor fi păstrate pe site-ul autorității publice responsabile într-o secțiune dedicată transparenței decizionale. Toate actualizările în site vor menționa obligatoriu data afișării.

(12) În toate cazurile în care se organizează dezbateri publice, acestea trebuie să se desfășoare în cel mult 10 zile calendaristice de la publicarea datei și locului unde urmează să

cu registrul

fie organizate. Autoritatea publică în cauză trebuie să analizeze toate recomandările referitoare la proiectul de act normativ în discuție.

Din documentația înaintată instanței de către pârât (aceasta conține doar actul administrativ atacat, un extras din HCGMB nr. 124/2008, plângerea prealabilă a petentului și adresa de înaintare a acesteia în compartimentele Primăriei București), tribunalul a reținut că proiectul de hotărâre nu a fost adus la cunoștința publicului, în nici unul din modurile prevăzute în art. 7 al. 1 din Legea nr. 52/2003, text legal mai sus redat.

De asemenea, se mai constată și că prin tarifele de parcare adoptate prin actul contestat nu se pune în aplicare una dintre măsurile dispuse prin HCGMB nr. 124/2008, act administrativ în vigoare, respectiv de a se institui tarife de parcare diferențiate pentru încurajarea folosirii parcajelor subterane și descurajarea parcării pe străzi.

Respectarea procedurii de adoptare a actului administrativ reprezintă una din condițiile de legalitate a acestuia, iar sancțiunea ce intervine în lipsa unei astfel de condiții, este nulitatea actului administrativ.

Pentru aceste considerente, tribunalul a admis cererea și a anulat hotărârea Consiliului General al Mun. București nr. 322/2018.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite cererea formulată de reclamantul [REDACTAT]

[REDACTAT] în contradictoriu cu pârâții **PRIMARUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI**, cu sediul în sector 5, București, BD. REGINA ELISABETA, nr. 47, **PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUCUREȘTI**, cu sediul în sector 5, București, BD. REGINA ELISABETA, nr. 47, **CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI**, cu sediul în sector 5, București, BD. REGINA ELISABETA, nr. 47 și **MUNICIPIUL BUCUREȘTI**, cu sediul în sector 5, București, BD. REGINA ELISABETA, nr. 47 .

Anulează hotărârea Consiliului General al Mun. București nr. 322/2018.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, recursul urmând a se depune la Tribunalul București.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 06.02.2019

PRESEDINTE
Georgeta Marilena Neacșu

GREFIER
Andrei Roberto Gavra

Confirma cu grege

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA CIVILĂ NR. 1185
Ședința publică din data de 14.11.2019
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE OVIDIU SPÎNU
Judecător ANDREEA TĂNASE
Judecător ADRIAN CĂTĂLIN OANCEA
Grefier CRISTIANA-TEODORA ROBU

Pe rol se află soluționarea cererii de recurs formulată de recurentul-pârât CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, împotriva sentinței civile nr. 728/06 Februarie 2019, pronunțată de Tribunalul BUCUREȘTI SECȚIA A II-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL în dosarul nr. 28337/3/2018, în contradictoriu cu intimatul-reclamant [redacted] și intimații-pârâți PRIMARUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, MUNICIPIUL BUCUREȘTI, având ca obiect: „acțiune în constatare”.

La apelul nominal făcut în ședința publică, sunt lipsă părțile.

Față de lipsa părților la apelul nominal, date fiind dispozițiile art. 121 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor de judecată aprobat prin Hotărârea CSM nr. 1375/17 decembrie 2015, Curtea dispune reluarea cauzei la sfârșitul listei de ședință.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la a doua strigare a cauzei, sunt lipsă părțile.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței că procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea reține cauza în pronunțare.

CURTEA

Având în vedere prevederile art. 499 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „Prin derogare de la prevederile art. 425 alin. (1) lit. b), hotărârea instanței de recurs va cuprinde în considerente numai motivele de casare invocate și analiza acestora, arătându-se de ce s-au admis ori, după caz, s-au respins. În cazul în care recursul se respinge fără a fi cercetat în fond ori se anulează sau se constată perimarea lui, hotărârea de recurs va cuprinde numai motivarea soluției fără a se evoca și analiza motivelor de casare”, reține:

Prin sentința civilă nr. 728/06 Februarie 2019, pronunțată de Tribunalul BUCUREȘTI SECȚIA A II-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL în dosarul nr. 28337/3/2018, s-a dispus admiterea cererii formulate de reclamantul [redacted], în contradictoriu cu pârâții PRIMARUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, și MUNICIPIUL BUCUREȘTI. A fost anulată hotărârea Consiliului General al Mun. București nr. 322/2018.

Împotriva sentinței civile sus-menționate a declarat recurs recurentul-pârât CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI întrucât o considera nelegală și netemeinică.

Prin hotărârea pronunțată de Tribunalul București a fost admisă cererea formulată de către reclamantul [redacted] în sensul anularii Hota CGMB ne 322/2018.

Pentru a pronunța sentința recurată, instanța de fond a reținut următoarele aspecte în motivarea hotărârii:

Tribunalul a reținut, în primul rând, că prin Hotărârea CGMB nr. 322/04.06.2018 au fost adoptate tarifele de exploatare a parcajelor care aparțin de domeniul public si/sau privat al Municipiului București, precum și zonificarea de aplicare a acestora, conform anexei acestui act. În anexa se prevăd tarife în cuantum diferențiat pe zone și pe intervale orare.

Referitor la actul administrativ cu caracter individual, făcând o deosebire de cel cu caracter normativ care conține reglementări cu caracter general, impersonal și obligatoriu, acesta reprezintă manifestări de voință care creează, modifică sau stinge drepturi și obligații în beneficiul sau în sarcina unei sau mai multor persoane determinate.

Sub acest aspect tribunalul reține ca actul administrativ contestat, Hotărârea CGMB nr. 322/2018 este un act administrativ normativ deoarece nu se poate spune ca tarifele de parcare adoptate prin actul contestat s-ar aplica unui număr determinat sau determinabil de persoane, având în vedere ca folosința acestor parcări este disponibilă publicului, dimpotrivă acestea trebuie achitate de către toate persoanele care folosesc parcajele aparținând Mun. București, astfel ca ele produc efecte opozabile unui număr nedefinit de persoane.

În al doilea rând tribunalul reține ca în art. 7 Legea nr. 52/2003 este prevăzută obligația autorității publice de a înștiința publicul despre proiectele actelor normative pe care intenționează să le adopte, procedura de dezbatere publică fiind detaliat reglementată, având în vedere impactul pe care aceste acte îl au asupra oricărei persoane.

Din documentația înaintată instanței de către parat, instanța a reținut ca proiectul de hotărâre nu a fost adus la cunoștința publicului, în nici unul din modurile prevăzute în art. 7 alin. [1] din Legea nr. 52/2003.

De asemenea se mai constată ca prin tarifele de parcare adoptate prin actul contestat nu se pune în aplicare una dintre măsurile dispuse de HCGMB nr. 124/2008, act administrativ în vigoare, respectiv de a se institui tarife de parcare diferențiate pentru încurajarea folosirii parcajelor subterane și descurajarea parcării pe străzi.

Sub acest aspect tribunalul reține ca respectarea procedurii de adoptare a actului administrativ reprezintă una din condițiile de legalitate a acestuia, iar sancțiunea ce intervine în lipsa unei astfel de condiții, este nulitatea actului administrativ.

Fata de aceste considerente, tribunalul a admis cererea și a anulat Hotărârea CGMB nr. 322/2018.

1. Un prim motiv de recurs îl constituie cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. 2 pct. 6 Cod Pr. Civila.

Astfel, o prima critică pe care înțelege să o aducem hotărârii instanței de fond vizează faptul că sentința civilă nu cuprinde motivele de fapt și de drept ce au format convingerea instanței, potrivit art. 425 alin 1 lit b NCPC, nefiind indicate motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

Va rugăm să observați faptul că sentința civilă atacată este motivată ambiguu, superficial, instanța de fond, înlăturând nemotivat toate apărările formulate de subscrisa. Practic, instanța de fond nu a făcut altceva decât să redea motivele arătate de către reclamant, fără o analiză judicioasă bazată pe argumente concrete.

Or, hotărârea judecătorească trebuia să cuprindă în motivarea sa argumentele pro și contra care au format, în fapt și în drept, convingerea instanței cu privire la soluția pronunțată, argumente care, în mod necesar, trebuiau să se raporteze, pe de o parte la susținerile și apărările părților, iar pe de altă parte la dispozițiile legale aplicabile raportului juridic dedus judecății.

Potrivit practicii și doctrinei judiciare, motivarea este un element esențial al unei hotărâri judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a călăuzii actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie.

Obligativitatea motivării hotărârii judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, exigentă a art. 21 alin. 3 din Constituția României și art. 6 paragraf 1 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

Potrivit art. 6 paragraful 1 din Convenție motivarea hotărârii judecătorești vizează două aspecte: pe de o parte, dreptul oricărei persoane de a-si prezenta argumentele si observațiile in fata instanței, iar pe de alta parte obligația instanței de a proceda la un examen efectiv al motivelor, argumentelor si propunerilor de probe prezentate de părți, cel puțin pentru a le aprecia pertinenta.

Printre pilonii de baza ai unui proces echitabil se numără si dreptul unei părți în cazul unei proceduri judiciare de a prezenta instanței observațiile, argumentele si mijloacele de proba, coroborat cu dreptul flecarei părți ca aceste observații si argumente să fie examinate in mod efectiv.

Este adevărat faptul ca instanțele judecătorești nu au obligația de a combate in mod individual fiecare argument ori susținere a părților, însă ignorarea completa a apărărilor formulate de subscrisa prin întâmpinare echivalează cu lipsirea acesteia de un veritabil acces la justiție si proces echitabil: in ansamblu motivarea trebuie sa fie pertinenta, completa, întemeiata, omogena si concreta.

Or, instanța de fond nu numai ca nu a avut în vedere apărările subscrisei, dar nici ansamblul materialului probator administrat în cauza si care făceau dovada indubitabilă a legalității hotărârii atacate.

Si practica instanței supreme este orientata in acest sens, afirmând constant ca inexistenta motivării atrage anulara/casarea hotărârii la fel ca si o motivare necorespunzătoare. Cu alte cuvinte, o motivare succinta sau necorespunzătoare în raport cu complexitatea cauzei, echivalează practic cu inexistenta cauzei (cauza Van de Hurk c. contra tarile de jos, hotărâre din 19.04.1994, alin 59, cauza Albina c. Romania, hotărâre din 28.04.2005 alin.30).

Dreptul la un proces echitabil nu poate fi considerat efectiv, decât daca observațiile părților sunt corect examinate de către instanța, instanța ce are în mod necesar obligația de a proceda la un examen concret al mijloacelor, argumentelor si elementelor de proba cel puțin pentru a le aprecia pertinenta (Hotararea Hirvisaari c. Finlanda din 27.sept.2001, cauza Dimitrellos c. Grecia, Hotarare din 07. april.2015).

Fata de toate aceste considerente, solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat, casarea în tot a sentinței recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond.

2. Un al doilea motiv de recurs îl constituie pct. 8 al art. 488 alin. 2 Cod Pr. Civila, întrucât, in opinia acesteia, hotărârea a fost data cu aplicarea greșita a legii.

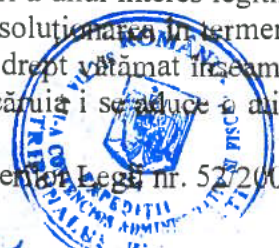
Conform dispozițiilor art. 2 lit. a) - c) si art. 7 alin. [1] din Legea nr. 52/2003 privind transparenta decizionala in administrația publica, acest act normativ se aplica doar procedurilor de elaborare a proiectelor de acte normative emise de autoritatea administrației publice si nu procedurilor de elaborare a proiectelor de acte individuale.

In cazul de fata actul administrativ atacat - Hotărârea CGMB nr. 322/14.06.2018 privind aprobarea tarifelor de exploatare a parcajelor aparținând domeniului public si/sau privat al Municipiului București, reprezintă un act administrativ unilateral cu caracter individual, astfel ca nu ii este aplicabila procedura prevăzută de Legea nr. 52/2003.

Conform art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 orice persoana care se considera vătămata intr-un drept al sau ori intr-un interes legitim de către o autoritate publica, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea in termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru anulara actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim si repararea pagubei ce i-a fost cauzata.

Potrivit art. 2 alin. (1) lit. a) teza întâi din același act normativ, termenul de persoana vătămata reprezintă "orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea in termenul legal a unei cereri"; iar conform lit. o) din același articol termenul de drept vătămat înseamnă "orice drept prevăzut de Constituție, de lege sau de alt act normativ, căruia i se aduce o atingere printr-un act administrativ;"

În ceea ce privește motivul privind încălcarea prevederilor Legii nr. 52/2003.

Din analiza motivelor invocate de către reclamanta prin cererea de chemare în judecată s-a remarcat faptul că s-au invocat norme juridice ce nu sunt aplicabile în speța de față prin raportare la caracterul de act administrativ individual al hotărârii CGMB contestată.

Astfel, atât dispozițiile Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică cât și cele ale Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, se aplică exclusiv în cazul elaborării și aprobării actelor administrației cu caracter normativ, așa cum rezulta din analiza art. 1-7 din Legea nr. 52/2003 respectiv art. 3 și urm. din Legea nr. 24/2000, unde se face referire exclusiv la actele cu caracter normativ.

Așa cum rezulta și din preambulul Hotărârii CGMB nr. 322/2018, aceasta a fost emisă în conformitate cu prevederile Ordonanței nr. 35/2002 privind aprobarea Regulamentului cadru de organizare și funcționare al consiliilor locale, cu modificările și completările ulterioare și ale Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea Hotărârea CGMB contestată a avut la baza expunerea de motive a consilierilor din cadrul Consiliului General al Municipiului București, Raportul de specialitate al Direcției Asistența Tehnică și Juridică în conformitate cu dispozițiile art. 44 din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale.

Așa cum s-a confirmat în jurisprudență, după analizarea temeinică a conținutului actelor respective, nu de puține ori a trebuit să se constate de către instanțele de judecată dacă unele acte administrative au sau nu caracter normativ/individual, criteriu esențial pentru pronunțarea unei soluții legale.

O definiție a actului normativ regăsim în cuprinsul art. 3 lit. a) din Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, după cum urmează: „act normativ - actul emis sau adoptat de o autoritate publică, cu aplicabilitate generală”.

Înalta Curte de Casație și Justiție a precizat că încadrarea unui act infralegislativ într-una dintre cele două categorii mai sus arătate NU se poate realiza prin „decuparea” unor dispoziții din acel act, afectând în acest mod caracterul unitar al acestuia, ci prin examinarea integrală a conținutului său, prin prisma trăsăturilor fiecăreia dintre cele două categorii de acte

în acord cu opinia ÎCCJ, în ceea ce privește caracteristicile unui act administrativ normativ, este de necontestat faptul că, prin intermediul unui astfel de mecanism, se vor cuprinde reguli generale de conduită, impersonale și de aplicabilitate repetată, în vederea aplicării unui număr nedeterminat de subiecți. Spre exemplu, atât hotărârea de Guvern prin care se stabilesc anumite prețuri maximale pentru anumite produse, cât și ordinul unui ministru de stabilire a normelor metodologice de depunere a formularelor tipizate în vederea calculării impozitului, precum și o hotărâre a unui consiliu local de stabilire a taxelor locale etc., vor beneficia de natura de act administrativ normativ.

Luând în considerare trăsăturile de mai sus pe care trebuie să le întrunească un act administrativ normativ, constatăm că acestea nu se regăsesc și în cazul Hotărârii CGMB contestate. Astfel, actul atacat nu are aplicabilitate generală, nu cuprinde reguli de conduită generale și impersonale, aplicându-se unui număr determinat de subiecți.

Clasificare fundamentală pe baza căreia se face diferențiere între actele administrative și cele individuale, la care specialiștii mai adaugă și actele administrative cu caracter intern, este gradul de întindere a efectelor juridice. Actul administrativ normativ conține astfel de reguli generale și impersonale de conduită, asemenea legilor. Astfel, unul dintre criteriile de distincție între cele două tipuri de acte administrative îl reprezintă acela al determinabilității persoanelor cărora li se aplică. Actul normativ are o aplicabilitate generală, asupra unui număr nedeterminat de persoane, pe când cel individual își produce efectele față de un număr restrâns și determinat/determinabil de beneficiari, o manifestare de voință care creează, modifică sau stinge drepturi și obligații în beneficiul sau în sarcina destinatarilor săi.

Având în vedere cele de mai sus, rezultă că argumentul dedus din soluția de principiu și de unificare a practicii judiciare, adoptată de judecătorii Secției de Contencios a ÎCCT nu poate decât să întărească ideea că hotărârea de consiliu atacată este un act individual și nesupus publicării: „Actele emise de conducătorii autorităților publice centrale prin care se aprobă, spre

exemplu, structura organizatorică, statul de funcții sau regulamentul de organizare și funcționare a instituției, sunt acte cu caracter individual, fiind emise în baza delegării atribuite emitentului prin hotărâre a Guvernului, pentru punerea în executare și aplicarea în concret a dispozițiilor legale cu forță juridică superioară, ceea ce face ca publicarea acestora în Monitorul Oficial să nu fie obligatorie".

Cu motivări asemănătoare, înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit natura juridică de act administrativ individual și în privința altor acte cu caracter intern emise de diferite autorități și instituții publice. Trăsătura comună tuturor acestor acte este aceea că au ca obiect diverse aspecte de organizare internă a autorităților respective, privesc relațiile/raporturile stabilite în interiorul acestor autorități și își produc efectele exclusiv în legătură cu organizarea și funcționarea autorităților emitente, precum și cu persoanele care își desfășoară activitatea în cadrul acestora.

Astfel, cu titlu exemplificativ, ÎCCJ a reținut caracterul de act individual în următoarele cauze, cu privire la diferite acte, și anume: Decizia nr. 1367/18.03.2014; Decizia nr. 3366/23.09.2014; Decizia nr. 5632/07.06.2013; Decizia nr. 3263/03.06.2011.

Așa cum s-a statuat și prin practica ÎCCJ, potrivit Deciziei nr. 2110/2012 a Secției de contencios administrativ și fiscal, „cele două categorii de acte administrative trebuie diferențiate atât în funcție de obiectul lor, cât și în raport de criteriul determinabilității persoanelor cărora li se aplică. Întrucât acestea nu prevăd reglementări de principiu și nu au o aplicabilitate generală, nu se adresează și nu produc efecte erga omnes, ci urmăresc stabilizarea unei situații juridice precise în favoarea unui număr restrâns și bine definit de subiecte de drept!”.

În cuprinsul Deciziei ÎCCJ nr. 1718/2013, având ca obiect anularea unui act administrativ, s-a hotărât că distincția între actele administrative individuale și cele normative se realizează în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le produc. Astfel, actele administrative normative conțin reglementări cu caracter general, impersonale, care produc efecte erga omnes, în timp ce actele individuale produc efecte, de regulă, față de o persoană, sau uneori față de mai multe persoane. Prin urmare, actele administrative individuale se adresează unor persoane fizice sau juridice determinate sau determinabile, astfel cum este Hotărârea CGMB contestată.

Prin urmare, este necesar să se facă diferența între actele administrative normative, acestea producând toate categoriile de efecte, motiv pentru care sunt inclusiv izvoare ale dreptului, și între actele administrative individuale care se prezintă ca fapte juridice ce dau naștere unor raporturi de drept administrativ, dar și altor categorii de raporturi. După cum se poate observa, Hotărârea CGMB nr. 52/2017 nu face altceva decât să dea naștere unor raporturi de drept, ce se aplică numai membrilor și persoanelor interesate să participe la ședințele CGMB, acestea fiind persoane determinate.

Mai mult, potrivit Deciziei ÎCCJ nr. 6926/2013, „în ceea ce privește întinderea efectelor produse, actele administrative cu caracter normativ conțin reguli/norme cu caracter general, având aplicabilitate într-un număr nedefinit de situații, astfel că produc efecte juridice erga omnes față de un număr nedefinit de persoane, în timp ce actele administrative cu caracter individual urmăresc realizarea unor raporturi juridice într-o situație strict determinată și produc efecte fie față de o singură persoană, fie față de un număr determinat sau determinabil de persoane”.

În plus, actele administrative normative sunt supuse unui regim special, în ceea ce privește atât condițiile de validitate, cât și controlul acestora. În consecință, spre deosebire de actele cu caracter individual, actele administrative normative conțin reguli impersonale și privesc persoane nedeterminate, asemenea legilor. Potrivit art. 7 alin. (13) din O.U.G. nr. 25/2002 privind aprobarea Hotărârii CGMB nr. 52/2017, autoritatea stabilite prin regulament propriu regimul și principiile procedurii privind accesului cetățenilor la ședințele CGMB.

Actul contestat reprezintă, de fapt, voința internă a autorității, materializată printr-o reglementare care are în vedere subiecți determinați. Actele administrative cu caracter intern,

Conform cu dispozitivul

după cum o sugerează și denumirea, sunt cele care se aplică în interiorul unui organ al administrației publice, producând efecte doar față de personalul acestuia, funcționari publici sau agenți contractuali.

în concluzie,

Actul contestat nu respectă condițiile detaliate mai sus pentru ca un act administrativ să poată fi considerat ca având caracter normativ: nu stabilește o regulă de conduită generală și impersonală, din moment ce are aplicabilitate restrânsă, persoanele care intră sub umbrela acestei reglementări fiind determinate. Nu se poate susține că ar avea aplicabilitate generală, deci erga omnes.

Având în vedere cele de mai sus, față de conținutul concret și caracterul său specific, nu se poate concluziona altfel decât în sensul că Hotărârea CGMB nr. 322/2018 privind accesul cetățenilor la ședințele CGMB este un act administrativ cu caracter individual.

În ceea ce privește motivul privind încălcarea dispozițiilor HCGMB nr. 124/2008.

În mod legal, Hotărârea nr. 322/2018 a fost aprobată de către Consiliul General al Mun. București în temeiul atribuțiilor conferite de dispozițiile art. 36 alin. 4 din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, conform căroră „În exercitarea atribuțiilor prevăzute de alin. (2) lit. b), consiliul local: c) stabilește și aproba impozitele și taxele locale, în condițiile legii;”.

În mod evident, tarifele de exploatare a parcajelor aprobate prin hotărârea contestată sunt taxe locale pentru utilizarea domeniului public și/sau privat al Mun. București.

În subsidiar, în situația în care se va reține cauza, cu ocazia rejudecării în fond, solicită să se respingă acțiunea intimatului-reclamant ca fiind neîntemeiată.

În drept, își întemeiază acțiunea pe dispozițiile Legii nr. 215/2001, Legii nr. 554/2004, Legii nr. 52/2003, art. 430, art. 431, art. 483 și urmat. NCPC.

A solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, precum și a oricărui alt mijloc de proba a cărui relevanță, concludență și utilitate va reieși din dezbateri.

Intimatul-reclamant [REDACTAT] a formulat întâmpinare față de recursul formulat de către CGMB, răspuns prin intermediul căruia va solicitat să respingă recursul ca nelegal și netemeinic, să mențină sentința atacată, constatând nulitatea absolută a HCGMB nr. 322/2018, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 52/2003 și ale HCGMB nr. 124/2008.

A arătat că, în pofida unui larg expozeu, pârâta CGMB nu indica în clar ce anume din apărările pârâtei nu a fost avut în vedere. Hotărârea atacată este motivată, cuprinde argumentele pe care se sprijină și motivele pentru care apărarea pârâtei a fost înlăturată ca nelegală.

2. HCGMB nr. 322/2018 este un act administrativ individual

Trei sunt motivele pentru care aceasta critică este vădit nelegală :

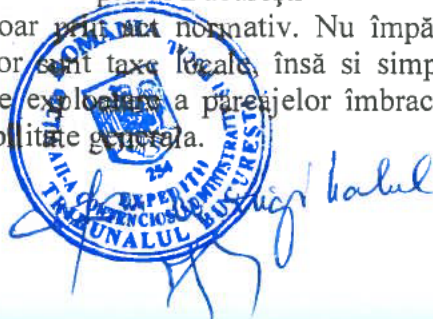
i) în propriul recurs, ultima pagină, parata recunoaște “în mod evident, tarifele de exploatare a parcajelor aprobate prin hotărârea contestată sunt taxe locale pentru utilizarea domeniului public și/sau privat al Municipiului București”

ii) CGMB a organizat în aprilie 2019 o dezbatere publică privind tarifele de parcare în care se afirma “recomandare la proiect de act normativ”

iii) este evident că HCGMB nr. 322/2018 este un act normativ

i) în propriul recurs, ultima pagină, parata recunoaște “în mod evident, tarifele de exploatare a parcajelor aprobate prin hotărârea contestată sunt taxe locale pentru utilizarea domeniului public și/sau privat al Municipiului București”

Taxele locale se adoptă doar prin act normativ. Nu împărtășim opinia recurentei că tarifele de exploatare a parcajelor sunt taxe locale, însă și simpla confuzie pe care o face recurenta înseamnă că tarifele de exploatare a parcajelor îmbracă toate elementele unui act administrativ normativ, de aplicabilitate generală.

ii) CGMB a organizat in aprilie 2019 o dezbatere publica privind tarifele de parcare in care se afirma "recomandare la proiect de act normativ"

In aprilie 2019, adică după pronunțarea instanței de fond, CGMB a pus in dezbatere publica un proiect de HCGMB prin care se dorește înlocuirea HCGMB nr. 322/2018, cu privire la exploatarea parcajelor. Acesta poate fi găsit la aceasta adresa: <https://www3.pmb.ro/storage/proiecte/1552992577ph.pdf>.

iii) este evident ca HCGMB nr. 322/2018 este un act normativ Instanța de fond a reținut ca:

"Nu se poate spune ca tarifele de parcare adoptate prin actul contestat s-ar aplica unui număr determinat sau determinabil de persoane, având in vedere ca folosința acestor parcări este disponibila publicului (orice persoana ce conduce un autovehicul, nefiind menționat vreun criteriu in funcție de care ar fi permis accesul); dimpotrivă acestea trebuie achitate de către toate persoanele care folosesc parcajele aparținând Mun. București, astfel ca ele produc efecte opozabile unui număr nedefinit de persoane." "Actele administrative normative conțin reglementări cu caracter general, impersonale, care produc efecte erga omnes, în timp ce actele individuale produc efecte, de regulă, față de o persoană, sau uneori față de mai multe persoane, nominalizate expres în conținutul acestor acte.

Încadrarea unui act infralegislativ într-una dintre cele două categorii mai sus arătate nu se realizează, așa cum a procedat instanța de fond, prin "decuparea" unor dispoziții din acel act, afectând în acest mod caracterul unitar al acestuia, ci prin examinarea integrală a conținutului său, prin prisma trăsăturilor fiecăreia dintre categoriile în discuție (acte normative și acte individuale). Cu alte cuvinte, un act administrativ este fie normativ, fie individual, în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le produce, indiferent de conținutul concret al unei anexe a acelui act, cum este cazul în speță." din decizia civila nr. 1718/2013 emisa de către înalta Curte de Casație si Justiție.

În acord cu opinia ICCJ, în ceea ce privește caracteristicile unui act administrativ normativ, este de necontestat faptul că, prin intermediul unui astfel de mecanism, se vor cuprinde reguli generale de conduită, impersonale și de aplicabilitate repetată, în vederea aplicării unui număr nedeterminat de subiecți. Spre exemplu, atât hotărârea de Guvern prin care se stabilesc anumite prețuri maximale pentru anumite produse, cât și ordinul unui ministru de stabilire a normelor metodologice de depunere a formularelor tipizate în vederea calculării impozitului, precum și o hotărâre a unui consiliu local de stabilire a taxelor locale etc., vor beneficia de natura de act administrativ normativ.

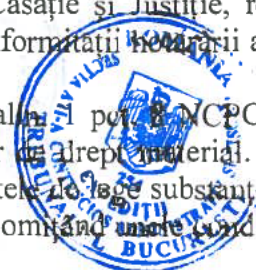
Pentru toate aceste motive, solicită să se respingă recursul ca netemeinic si nelegal, să se mențină sentința atacată, să se constate nulitatea absoluta a HCGMB nr. 322/2018, obligând pârâta la plata cheltuielilor de judecata.

În drept, își întemeiază cererea pe dispozițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004, art. 7 si 14 din Legea nr. 52/2003, HCGMB nr. 124/2008, completate cu dispozițiile Legii nr. 554/2004 si ale Codului de Procedură civilă.

Analizând recursul declarat în cauză prin prisma motivelor de recurs invocate, curtea reține că acesta este nefondat, urmând a fi respins ca atare, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

În primul rând Curtea are în vedere că recursul este o cale de atac extraordinară, nedevalidă, prin care se supune Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv, în cazurile prevăzute de lege, instanței ierarhic superioare, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept.

Motivul de casare / nelegalitate de la art. 488 alin. 1 pct. 8 NCPC intervine în caz de încălcare prin hotărâre sau aplicare greșită a nomelor de drept material. Va fi incident acest motiv atunci când instanța de fond, deși a recurs la textele de lege substantială aplicabile speței, fie le-a încălcat, în litera sau spiritul lor, adăugând sau omițând unele condiții pe care textele nu

Amfuz cu sa gromahul

le prevăd, fie le-a aplicat greșit. Din analiza textului normativ reiese că legiuitorul a avut în vedere normele de drept material, domeniul de aplicare al acestui motiv de recurs neputând fi însă delimitat prin reținerea unui sens strict formal al noțiunii în discuție, adică acele reglementări care nu sunt de ordin procesual. În realitate, trebuie observat că dihotomia operată în conținutul art. 488 alin. 1 NCPC sub aspectul motivelor de casare / nelegalitate privește, pe de o parte, norma de procedură civilă (motivele de casare / nelegalitate de la art. 488 alin. 1 pct. 1 – 7 NCPC), iar pe de altă parte, norma de drept material (motivul de casare de la art. 488 alin. 1 pct. 8 NCPC), acestea din urmă circumscriindu-i-se ipotezele în care nelegalitatea imputată hotărârii recurate privește fondul raportului juridic litigios, iar nu neregularități procedurale în legătură cu pronunțarea acesteia, care sunt specifice primelor 7 motive de casare/nelegalitate.

Potrivit art 486 alin 1 litera d din Codul de procedură civilă, cererea de recurs va cuprinde, printre alte mențiuni, motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul și dezvoltarea lor sau, după caz, mențiunea că motivele vor fi depuse printr-un memoriu separat.

Prin raportare la prevederile art 486 alin 1 litera d din Cpc, instanța de recurs este limitată la analiza criticilor de nelegalitate care se încadrează în motivele de casare prevăzute de art 488 alin 1 din Cpc, neputând să examineze hotărârea atacată sub aspectul motivelor de recurs care antamează greșita reținerea a situației de fapt incidentă în cauză.

În aceste condiții, curtea reține că motivele de recurs care vizează greșita reținere a situației de fapt incidentă în cauză nu se încadrează în niciunul dintre motivele de casare prevăzute de art 488 alin 1 din Cpc și nu pot fi avute în vedere la soluționarea cererii de recurs, prin raportare la dispozițiile art 486 alin 1 litera d din Cpc.

Conclusiv, criticile de nelegalitate care se încadrează în motivele de recurs prevăzute de art 488 alin 1 din Cpc se vor raporta la situația de fapt, astfel cum aceasta a fost stabilită în mod definitiv de către instanța de fond.

Motivul de casare prevăzute de dispozițiile art 488 alin 1 pct 6 din Cpc este nefondat, urmând a fi respins ca atare.

Potrivit art 488 alin 1 punctul 6 din Cpc, casarea unor hotărâri se poate cere numai pentru următoarele motive de nelegalitate, când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei.

Astfel, în conformitate cu jurisprudența CEDO, chiar dacă dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale impun instanțelor naționale să-și motiveze deciziile (cauza Boldea vs. Romania), această obligație nu presupune existența unor răspunsuri detaliate la fiecare problemă ridicată, fiind suficient să fie examinate în mod real problemele esențiale care au fost supuse spre judecată instanței, iar în considerentele hotărârii trebuie să se regăsească argumentele care au stat la baza pronunțării acesteia.

Analizând considerentele sentinței recurate, curtea reține că instanța de fond a deslegat, în fapt și în drept, problema juridică dedusă judecării în litigiul pendent, referitoare la natura juridică a HCGMB nr. 322/4.06.2018, reținând în mod argumentat, pe baza de probe, faptul că aceasta reprezintă un act administrativ individual cu caracter normativ.

Or, în cauză se constată că instanța de fond a analizat punctual motivele privind nelegalitatea și netemeinicia HCGMB nr. 322/4.06.2018 prin care au fost adoptate tarifele de exploatare a parcajelor aparținând domeniului public și/sau privat al Mun. București, precum și zonificarea de aplicare a acestora, conform anexei acestui act, expunând situația de fapt reținută pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților, în conformitate cu prevederile art 425 alin 1 litera b din Codul de procedură civilă.

Handwritten signature and blue circular stamp of the Tribunalul București. The stamp contains the text: TRIBUNALUL BUCUREȘTI, EXPEDIENTA ADMINISTRATIVĂ, and TRIBUNALUL BUCUREȘTI.

Așadar, curtea reține că hotărârea instanței de fond întrunește cerințele motivării care au fost consacrate de jurisprudența europeană și națională. Potrivit Deciziei ICCJ nr. 3338/2011 „motivarea unei hotărâri nu este o problemă de volum, ci una de esență, de conținut, și de altfel ea se circumscrie și noțiunii de proces echitabil în condițiile prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.”

Împrejurarea că recurenta-pârâtă nu este mulțumită de considerentele hotărârii instanței de fond nu echivalează, per se, cu nerespectarea de către instanța de fond a prevederilor art 425 alin 1 litera b din Codul de procedură civilă și incidența în cauză a prevederilor art 488 alin 1 punctul 6 din Cpc.

Motivul de casare prevăzute de dispozițiile art 488 alin 1 pct 8 din Cpc este nefondat, urmând a fi respins ca atare.

Potrivit art 488 alin 1 punctul 8 din Cpc, casarea unor hotărâri se poate cere numai pentru următoarele motive de nelegalitate, când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.

Potrivit art 2 literele a-c și art 7 din Legea Nr. 52 din 21 ianuarie 2003 privind transparența decizională în administrația publică, dispozițiile prezentei legi se aplică doar procedurilor de elaborare a proiectelor de acte normative adoptate de autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și asupra proiectelor de acte normative, iar nu și procedurilor de elaborare a proiectelor de acte administrative unilaterale cu caracter individual.

Criticile de nelegalitate privind greșita încadrare a HCGMB nr. 322/4.06.2018 în categoria actelor administrative individuale cu caracter normativ sunt nefondate, urmând a fi respinse ca atare. Astfel, în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le produc, actele administrative se clasifică în acte normative și acte individuale.

Încadrarea unui act infralegislativ într-una dintre cele două categorii mai sus arătate nu se realizează prin „decuparea” unor dispoziții din acel act, afectând în acest mod caracterul unitar al acestuia, ci prin examinarea integrală a conținutului său, prin prisma trăsăturilor fiecăreia dintre categoriile în discuție (acte normative și acte individuale). Cu alte cuvinte, un act administrativ este fie normativ, fie individual, în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le produce ca întreg, indiferent de conținutul concret al unei părți (de exemplu al unei anexe) a acestuia.

Or, prin raportare la criteriile menționate anterior, curtea reține că HCGMB nr. 322/4.06.2018 reprezintă un act administrativ unilateral cu caracter general și abstract care conține reguli cu aplicabilitate repetată la un număr indeterminat de subiecți, deci un act administrativ unilateral cu caracter normativ.

În ceea ce privește întinderea efectelor produse, actele administrative cu caracter normativ conțin reguli/ norme cu caracter general, având aplicabilitate într-un număr nedefinit de situații, astfel că produc efecte juridice erga omnes față de un număr nedefinit de persoane, în timp ce actele administrative cu caracter individual urmăresc realizarea unor raporturi juridice într-o situație strict determinată și produc efecte fie față de o singură persoană, fie față de un număr determinat sau determinabil de persoane.

Așadar, din această perspectivă, rezultă cu puterea evidenței că HCGMB nr. 322/4.06.2018 reprezintă un act administrativ unilateral cu caracter normativ, în accepțiunea prevederilor art 2 alin 1 litera c din Legea contenciosului administrativ nr 554/2004, care conține reguli generale, de aplicabilitate repetată, cu privire la toți locuitorii municipiului București și cu privire la întreaga întindere administrativă a municipiului București.

Totodată, curtea reține că HCGMB nr. 322/4.06.2018 reprezintă un act administrativ unilateral cu caracter normativ, în accepțiunea prevederilor art 2 alin 1 litera c din Legea contenciosului administrativ nr 554/2004, având în vedere că efectele acesteia se adresează, în mod general și abstract, unui număr nedefinit de persoane care intră sub incidența acesteia, în condițiile în care prin HCGMB nr. 322/4.06.2018 au fost adoptate tarifele de

amplas cu singurul

exploatare a parcajelor aparținând domeniului public și/sau privat al Mun. București, precum și zonificarea de aplicare a acestora, conform anexei acestui act.

Având în vedere considerentele menționate anterior privind natura juridică a HCGMB nr. 322/4.06.2018, curtea reține că adoptarea acesteia este supusă exigențelor prevăzute de art 7 din Legea Nr. 52 din 21 ianuarie 2003 privind transparența decizională în administrația publică, În art. 7 din Legea nr. 52/2003 este prevăzută , referitoare la obligația autorității publice de a înștiința publicul despre proiectele actelor normative pe care intenționează să le adopt, procedura de dezbatere publică fiind detaliat reglementată, dat fiind impactul pe care aceste acte îl au asupra oricărei persoane, procedură ce nu a fost respectată în litigiul dedus judecătăii.

Curtea reține că nerespectarea de către recurenta-pârâtă a prevederilor art 7 din Legea Nr. 52 din 21 ianuarie 2003 atrage, per se, anularea HCGMB nr. 322/4.06.2018, fiind de prisos analiza celorlalte motive de nulitate invocate, întrucât forma unui act juridic prevalează fondului acestuia.

În mod legal a reținut instanța de fond că respectarea procedurii de adoptare a HCGMB nr. 322/4.06.2018 reprezintă una din condițiile de legalitate a acestuia, iar sancțiunea ce intervine în lipsa unei astfel de condiții, este nulitatea actului administrativ.

Având în vedere că instanța de fond a dispus anularea HCGMB nr. 322/4.06.2018 pentru nerespectarea unei condiții de formă extrinseci actului administrativ, curtea nu mai este abilitată să procedeze la analiza celorlalte motive de nulitate invocate cu privire la HCGMB nr. 322/4.06.2018, referitoare la compatibilitatea acesteia cu HCGMB nr. 124/2008, ce au fost reiterate prin cererea de recurs care face obiectul prezentei cauze.

Pentru aceste motive, curtea va respinge recursul ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII,

DECIDE:

Respinge recursul formulat de recurentul-pârât CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, cu sediul în sector 5, București, BD. REGINA ELISABETA, nr. 47, împotriva sentinței civile nr. 728/06 Februarie 2019, pronunțată de Tribunalul BUCUREȘTI SECȚIA A II-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL în dosarul nr. 28337/3/2018, în contradictoriu cu intimatul-reclamant [REDACTAT]

[REDACTAT] și intimații-pârâți PRIMARUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, cu sediul în sector 5, București, BD. REGINA ELISABETA, nr. 47, PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, cu sediul în sector 5, București, BD. REGINA ELISABETA, nr. 47, MUNICIPIUL BUCUREȘTI, cu sediul în sector 5, București, BD. REGINA ELISABETA, nr. 47, având ca obiect: „acțiune în constatare”, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată azi, 14.11.2019, în ședință publică.

Președinte,
OVIDIU SPÎNU

Judecător,
ANDREEA TĂNASE

Judecător,
ADRIAN CĂTĂLIN OANCEA

Grefier,
CRISTIANA-TEODORA ROBU

Red./ Jud. O.S./ 4 ex./

Judecător fond: Georgeta Marilena Neacșu / Tribunalul București

Am fost

Neacșu